

Când lumea cu civilizația ei absurdă a luat-o îngrijorător la vale, iar în această lume a nesimțirii și ticăloșiei România postdecembristă cu greu își mai trage sufletul, este firesc în aceste condiții nu doar să-i luăm la întrebări pe tâlharii cățărați la putere, ci mai ales ca fiecare dintre noi să se întrebe zi de zi și ceas de ceas: Doamne, încotro ne îndreptăm? De-abia atunci banala întrebare adresată de circumstanță semenilor (aproape la fel de banală ca mult mai frecventa „Ce faci?") va avea capacitatea să fecundeze conștiința și responsabilitatea fiecăruia, căci ea va activa toate acele componente care conferă farmec și vigoare unei micuțe dar profunde filosofii:

1)Componenta ontologică – va pune mai pregnant în evidență pe cei puțini care se străduiesc să existe și pe cei mulți care se dau de ceasul morții să trăiască tot mai bine;

2)Componenta morală – resortul divin din „Non multa sed multum" (Nu multe cantitativ, ci mult calitativ), respectiv „Non nova sed nove" (Nu lucruri noi, ci prezentate într-o formă nouă), care – din fericire – încă izbutește să contracareze ofensiva dezumanizantului dosit în „Trăiește-ți clipa" și „După noi, potopul!", menținând speranța armoniei și omeniei în inimile mereu însetate de frumos și adevăr;

3)Componenta social-identitară prin care noi, toți, avem nemeritata șansă de-a face parte din marea familie umană și de-a ne împlini ca oameni prin credința statornică în Atoatefăcător, dar mai avem totodată obligația de-a fi membri demni și de nădejde ai poporului pe al cărui pământ ne-am născut și din a cărui ființă spirituală ne-am hrănit.

Din păcate, în acest ultim sfert de veac tot mai mulți dintre românii ieșiți din universul sterilizant al bolșevismului (firesc și justificat, generația tânără chiar într-o măsură mai mare!) au atât de puțin din ceea ce-i strict necesar pentru un cetățean vrednic, încât au ajuns simpli locuitori pe aceste meleaguri: își declină orice responsabilitate familială și/sau civică (unii dintre ei nici măcar nu se sinchisesc de spusele Apostolului Pavel – Cine nu muncește să nici nu mănânce, ci trăiesc din ciupit sau cerșit, mândri nevoie mare că se descurcă), supraviețuiesc din firimiturile căzute de la masa statului și, prin votul dat în schimb, așează minciuna, necinstea și impostura în capul mesei cu bucatele națiunii, iar când resursele locale se subțiază, ei se pornesc ba pe înjurat și cârtit, ba – cei trecuți prin ciur și dârmon – se pun pe șutit în țară sau în străinătate, și de cumva le surâde norocul, revin la vatra srămoșească cu buzunarele doldora, după care ține-te trai pe vătrai...

Dar nu, să nu creadă cineva că numai subanalfabeții cu obraz gros procedează în acest mod degradant. Dat mi-a fost cândva să aud un politruc semianalfabet, cu obraz tuciuriu și lanț de aur pe grumazu-i de taur, făcând următoarea afirmație stupefiantă doar pentru mine dintre toți cei prezenți la masă: „Mă doare-n cot de românism și celelalte marafeturi! Ce-mi pasă că-ntr-o bună zi Ardealul nu va mai intra în componența României? Mie să-mi fie bine...”

Astăzi, respectiva secătură este parlamentar din partea Partidului Social Democrat (PSD) și cu siguranță că în structura lui intimă (dacă o fi având vreuna) a rămas același. Ba mai mult, dacă grosul alegătorilor români nu schimbă pe viitor macazul opțiunii politice, ci continuă să-și vândă votul pe promisiuni abil ticluite sau pe avantaje materiale extrem de nocive pentru viitorul nației și al țării, atunci există posibilitatea ca acest ipochimen și alții asemeni lui sa fie realeși, iar răul și ticăloșia să-și arunce umbrele lor descurajante peste prezentul și viitorul României.

Căci, o fi posibilitatea soluția de rezervă a lui Dumnezeu, dar pentru oameni în general, pentru români în special, ea este într-atât de incontrolabilă din punct de vedere rațional, încât devine o adevărată sabie a lui Damocles, ținută de istoria poznașă și neiertătoare deasupra capetelor noastre, ale tuturor, nu doar deasupra căpățânilor micilor tirani și pungași cu ștaif.

P.S.Alegerile prezidențiale din toamna acestui an vor arăta dacă românii au dobândit nițică minte în acest sfert de secol de grea rușine pentru istoria națională și de cumplite încercări pentru atâția dintre ei.

Tocmai de aceea, pentru un minim echilibru politico-social în următorii cinci ani, votul românilor serios preocupați de soarta lor, a urmașilor și a țării lor trebuie să revină reprezentantului dreptei, care (sunt convins de-acuma) nu va fi nici pe departe omul providențial, dar îi va fi superior Pontaurului măcar prin aceea că nu va deveni marionetă în mâinile murdare ale așa-zișilor baroni, deci putem fi siguri că promulgarea legilor nu se va face la presiunea lor.

Altminteri, noi cu toții vom fi acuzați că – direct sau indirect, voluntar sau involuntar, conștient sau inconștient – am contribuit la revenirea în forță a baroniadei iliesciene, care nici vorbă să regrete relele făptuite cu bună-știință în trecut și în prezent. Măcar așa baronii vor avea ocazia să regrete dezastrul pe care nu-l vor putea desărvârși în viitorul apropiat prin trădare (vezi privatizările, Roșia Montana, fracturarea hidraulică), megafurtișaguri (vezi penalii din parlament, guvern și teritoriu), precum și prin programe temeinic întocmite pentru imbecilizarea în masă (vezi rezultatele elevilor și profesorilor la examene, presa aservită sau cultura românească dată pe mâna unei unguroaice, care susține sus și tare că în Oradea, grație măsurilor energice întreprinse de autorități, n-au mai rămas decât vreo doi-trei bipezi).

Autor: George Petrovai

10 august 2014